

Elias – Nummer tre

Lad det blive kendt

Jeff Pippenger

2023-09-29

Og det skete ved tiden for frembæringen af aftenofferet, at profeten Elias trådte frem og sagde: Herre, Abrahams, Isaks og Israels Gud, lad det i dag blive kendt, at du er Gud i Israel, og at jeg er din tjener, og at jeg har gjort alle disse ting efter dit ord. 1 Kong. 18,36.

Vi har identificeret Elias' karaktertræk som et symbol. Et af disse karaktertræk er, at Elias', Johannes Døberens og William Millers tjeneste og budskab var redskaber til dom. Deres budskab blev brugt af Herren til at prøve deres respektive historier. Jesus sagde, at hvis Han ikke var kommet, da ville de ordkløvende jøder ikke have haft synd.

Hvis jeg ikke var kommet og havde talt til dem, havde de ikke haft synd; men nu har de intet dække for deres synd. Johannes 15,22.

Ezekiel identificerer det samme princip for de ordkløvende jøder i sin tid.

Thi de ere uforskammede børn og hårdhjertede. Jeg sender dig til dem, og du skal sige til dem: Så siger den Herre Gud. Og de, enten de vil høre, eller de vil lade være (thi de er et genstridigt hus), skal dog kende, at der har været en profet blandt dem. Ezekiel 2:4, 5.

Symbolikken omkring Elias omfatter hans rolle som et redskab for dom.

„De, som er beskæftiget med at forkynde den tredje engels budskab, gransker Skrifterne efter den samme plan, som Fader Miller fulgte. I den lille bog med titlen Views of the Prophecies and Prophetic Chronology giver Fader Miller følgende enkle, men forstandige og vigtige regler for bibelstudium og fortolkning:

»1. Ethvert ord må have sin rette betydning for det emne, der fremstilles i Bibelen; 2. Hele Skriften er nødvendig og kan forstås ved flittig anvendelse og studium; 3. Intet af det, som er åbenbart i Skriften, kan eller vil blive skjult for dem, som beder i tro uden at tvivle; 4. For at forstå læren skal man samle alle skriftsteder om det emne, man ønsker kundskab om, og dernæst lade hvert ord få sin rette indflydelse; og hvis du kan danne din teori uden en modsigelse, kan du ikke være i vildfarelse; 5. Skriften må være sin egen fortolker, eftersom den er sin egen regel. Hvis jeg er afhængig af en lærer til at udlægge den for mig, og han gætter på dens betydning eller ønsker, at den skal være sådan af hensyn til sin sekteriske trosbekendelse eller for at blive anset for vis, så er hans gætteri, ønske, trosbekendelse eller visdom min regel og ikke Bibelen.«

Ovenstående er en del af disse regler; og i vort studium af Bibelen vil vi alle gøre vel i at give agt på de fremholdte principper.

„Ægte tro er grundet på Skrifterne; men Satan benytter så mange kneb for at forvride Skrifterne og indføre vildfarelse, at stor varsomhed er nødvendig, hvis man vil vide, hvad de

virkelig lærer. Det er en af denne tids store vildfarelser i høj grad at dvæle ved følelser og at påberåbe sig oprigtighed, mens man ignorerer Guds ords klare udsagn, fordi dette ord ikke stemmer overens med følelsen. Mange har intet andet grundlag for deres tro end følelser. Deres religion består i ophidselse; når den ophører, er deres tro borte. Følelse kan være avner, men Guds ord er hveden. Og 'hvad,' siger profeten, 'har avnerne med hveden at gøre?'"

"Ingen vil blive fordømt for ikke at have agtet på lys og kundskab, som de aldrig har haft, og som de ikke kunne opnå. Men mange nægter at adlyde den sandhed, der bliver fremholdt for dem af Kristi ambassadører, fordi de ønsker at rette sig efter verdens målestok; og den sandhed, som har nået deres forstand, det lys, som har skinnet i sjælen, vil fordømme dem ved dommen. I disse sidste dage har vi det ophobede lys, som har skinnet gennem alle tidsaldre, og vi skal holdes tilsvarende ansvarlige. Hellighedens sti ligger ikke på niveau med verden; den er en opbygget vej. Hvis vi vandrer på denne vej, hvis vi løber ad Herrens buds vej, skal vi erfare, at 'de retfærdiges sti er som det strålende lys, der skinner klarere og klarere indtil højlys dag.'" Review and Herald, 25. november 1884.

Vi bliver ikke „fordømt for ikke at agte på lys og kundskab, som“ vi „aldrig havde, og“ som vi „ikke kunne opnå.“ Det vigtige aspekt ved denne udtalelse er udtrykket „ikke kunne opnå.“ Elias, Johannes og Miller repræsenterer lys for deres respektive generationer, som kunne opnås. Tilstedeværelsen af deres budskab fjernede det slør af, hvad der i USA juridisk betegnes som „plausible deniability“. Elias-budskabet fjerner i enhver generation, hvor det åbenbares, enhver „plausible deniability“ og holder således hele generationen ansvarlig for det lys, som da bliver fremstillet.

„Min broder sagde engang, at han ikke ville høre noget om den lære, vi holder fast ved, af frygt for, at han skulle blive overbevist. Han ville ikke komme til møderne eller lytte til foredragene; men senere erklærede han, at han indså, at han var lige så skyldig, som om han havde hørt dem. Gud havde givet ham en anledning til at lære sandheden at kende, og Han ville holde ham ansvarlig for denne anledning. Der er mange iblandt os, som nærer fordomme imod de læresætninger, der nu bliver drøftet. De vil ikke komme for at høre, de vil ikke roligt undersøge, men de fremfører deres indvendinger i mørket. De er fuldkommen tilfredse med deres stilling. 'Du siger: Jeg er rig og har overflod og mangler intet; og du ved ikke, at du er elendig og ynkværdig og fattig og blind og nøgen. Jeg råder dig til at købe guld af mig, lutret i ild, for at du kan blive rig, og hvide klæder, for at du kan være iført dem, så din nøgenheds skam ikke skal blive åbenbar, og øjensalve til at salve dine øjne med, for at du kan se. Alle dem, jeg elsker, revser og tugter jeg; vær derfor nidkær og omvend dig' (Åbenbaringen 3:17–19)."

"Dette skriftsted gælder dem, som lever under budskabets lyd, men som ikke vil komme for at høre det. Hvordan ved I, om ikke Herren giver friske beviser på sin sandhed og stiller den i en ny sammenhæng, for at Herrens vej må beredes? Hvilke planer har I lagt, for at nyt lys kan gennemtrænge rækken af Guds folk? Hvilket bevis har I for, at Gud ikke har sendt lys til sine børn? Al selvtilstrækkelighed, egotisme og meningsstolthed må lægges bort. Vi må komme til Jesu fødder og lære af ham, som er sagtmodig og ydmyg af hjertet. Jesus underviste ikke sine disciple, som rabbinere underviste deres. Mange af jøderne kom og lyttede, mens Kristus

åbenbarede frelsens mysterier, men de kom ikke for at lære; de kom for at kritisere, for at gribe ham i en eller anden uoverensstemmelse, så de kunne have noget, hvormed de kunne indtage folket imod ham. De var tilfredse med deres kundskab, men Guds børn må kende den sande Hyrdes røst. Er det ikke en tid, hvor det ville være højest passende at faste og bede for Gud? Vi er i fare for splid, i fare for at tage parti i et omstridt spørgsmål; og burde vi ikke søge Gud i alvor, med sjælens ydmygelse, for at vi kan vide, hvad sandhed er?” Selected Messages, bog 1, 413.

De, som repræsenterer Elias-budskabet, er domsredskaber i en renselsesproces, der bereder vejen for pagtens sendebud til at renses templet. I udførelsen af arbejdet med at renses templet åbenbares lyset fra den nærværende sandhed. Hvis det ikke blev åbenbaret, ville de, som Kristus søgte og søger at renses, bevare deres laodikeiske kappe af selvbedrag. Elias symboliserer en tjeneste, som fremstiller sandheden som et domsredskab. Derfor bliver vi underrettet om, at de, som forkastede Johannes Døbers budskab, ikke kunne drage nytte af Jesu undervisning.

„Jeg blev henvist tilbage til forkyndelsen af Kristi første komme. Johannes blev sendt i Elias’ ånd og kraft for at berede Jesu vej. De, som forkastede Johannes’ vidnesbyrd, havde ikke gavn af Jesu lære.“ Early Writings, 258.

I de profetiske beretninger, som er forbilleder på renselsen af Guds folk, bliver et budskab om nærværende sandhed afseglet, som holder slægten ansvarlig for enten at vælge mørke eller lys.

Men du, Daniel, luk ordene til og forsegl bogen indtil endens tid; mange skal fare hid og did, og kundskaben skal blive stor.... Og han sagde: Gå bort, Daniel; for ordene er lukkede til og forseglede indtil endens tid. Mange skal renses og gøres hvide og prøves; men de ugudelige skal handle ugudeligt, og ingen af de ugudelige skal forstå; men de vise skal forstå. Daniel 12,4.9.10.

De, som repræsenterer Elias-budskabet for deres respektive slægtled, identificeres af Kristus som Hans ambassadører, for at Han kan bruge dem som redskaber til dom. Dette var det, Elias gjorde kendt, da han sagde: „lad det blive kendt i dag, at du er Gud i Israel, og at jeg er din tjener, og at jeg har gjort alle disse ting på dit ord.“

Denne sandhed fremholdes også af Jesus med hensyn til Johannes Døberen.

Og da de gik bort, begyndte Jesus at sige til skarerne om Johannes: Hvad gik I ud i ørkenen for at se? Et siv, som svajes af vinden? Men hvad gik I ud for at se? Et menneske klædt i bløde klæder? Se, de, som bærer bløde klæder, er i kongers huse. Men hvad gik I ud for at se? En profet? Ja, siger jeg jer, og mere end en profet. For det er ham, om hvem der er skrevet: Se, jeg sender min budbærer foran dit åsyn; han skal berede din vej foran dig. Mattæus 11:7–10.

Johannes var mere end en profet; han var et redskab til dom, og hans tjeneste blev identificeret for hans generation, for de var draget ud i ørkenen for at se ham, lige så sikkert som hele Israel kom til Karmel på Akabs befaling. William Miller forstod den forøgelse af kundskab, som blev åbenbaret i 1798. Han repræsenterede dem, der fór hid og did i Guds ord, efterhånden som kundskaben tiltog. Hans budskab var baseret på profetisk tid, og i 1840 blev hans budskab og tjeneste stillet frem for

hans generation på en sådan måde, at hele den protestantiske verden iagttog for at se, om hans metode holdt stik. Da det blev bekræftet, blev hans budskab båret ud over hele verden.

"I året 1840 vakte endnu en bemærkelsesværdig opfyldelse af profetien udbredt interesse. To år tidligere havde Josiah Litch, en af de ledende prædikanter, som forkyndte det andet komme, udgivet en udlægning af Åbenbaringen 9, hvori han forudsagde det osmanniske riges fald. Ifølge hans beregninger skulle denne magt blive styrtet ... den 11. august 1840, når den osmanniske magt i Konstantinopel kan forventes at blive brudt. Og dette, tror jeg, vil vise sig at være tilfældet."

„Netop på det angivne tidspunkt tog Tyrkiet ved sine ambassadører imod de europæiske allierede magters beskyttelse og stillede sig således under de kristne nationers kontrol. Begivenheden opfyldte forudsigelsen nøjagtigt. Da dette blev kendt, blev skarer overbevist om rigtigheden af de principper for profetisk fortolkning, som Miller og hans medarbejdere havde antaget, og adventbevægelsen fik en vidunderlig fremdrift. Lærde og ansete mænd sluttede sig til Miller, både i forkyndelsen og i udgivelsen af hans synspunkter, og fra 1840 til 1844 udbredte værket sig hurtigt.“ The Great Controversy, 334, 335.

Fra “1840 til 1844” fremstiller historien om de “syv tordener” i Åbenbaringen kapitel ti. I denne historie blev en renselsesproces indledt, som var fremstillet i Malakias kapitel tre og i Kristi to tempelrenselse. Renselsesprocessen var en fremadskridende prøvelsesproces, baseret på Millers forståelse af dag-for-et-år-princippet. De, som repræsenterer Elias-budskabet, bereder vejen for, at pagtens sendebud pludseligt kan komme til sit tempel, og de er symbolet på et domsinstrument, som anvendes af pagtens sendebud til at feje dem ud, som vælger mørket frem for lyset.

Jeg døber jer ganske vist med vand til omvendelse; men han, som kommer efter mig, er mægtigere end jeg; hans sko er jeg ikke værdig til at bære; han skal døbe jer med Helligånden og med ild. Hans kasteskovl er i hans hånd, og han skal rense sin tærskelplads til bunds og samle sin hvede i laden; men avnerne skal han opbrænde med uudslukkelig ild. Matthæus 3,11-12.

På Kristi tid, som fremstillet i Joh 6,66, mistede han flere disciple end på noget andet tidspunkt. I The Desire of Ages, hvor dette sted i Johannesevangeliet behandles, var selve metoden for den profetiske anvendelse netop årsagen til, at disciplene forlod ham. De kunne ikke forstå, at det bogstavelige repræsenterede det åndelige, og ifølge apostlen Paulus kommer det bogstavelige før det åndelige.

Således er det også skrevet: Det første menneske, Adam, blev til en levende sjæl; den sidste Adam blev til en levendegørende ånd. Men det åndelige er ikke det første, derimod det naturlige; derefter kommer det åndelige. 1 Korintherbrev 15:45, 46.

Uvillige og derfor ude af stand nægtede jøderne at forstå Kristus, da han tilkendegav, at han var himlens brød, som måtte spises. Skikke og traditioner tilsidesatte den metode, som Kristus selv anvendte. Om denne historie skrev Søster White:

„Ved den offentlige irettesættelse af deres vantrø blev disse disciple endnu mere fremmedgjort over for Jesus. De blev stærkt mishagede, og idet de ønskede at såre Frelseren og tilfredsstille

farisæernes ondskab, vendte de Ham ryggen og forlod Ham med foragt. De havde truffet deres valg, havde taget formen uden ånden, skallen uden kernen. Deres beslutning blev aldrig siden omgjort; for de vandrede ikke mere sammen med Jesus.”

“‘Han har sin kasteskovl i hånden, og han skal rense sin tærskelplads til bunds og samle sin hvede i laden.’ Matthæus 3,12. Dette var en af renselsens tider. Ved sandhedens ord blev avnerne skilt fra hveden. Fordi de var for forfængelige og selvretfærdige til at modtage irettesættelse, for verdenselskende til at tage imod et liv i ydmyghed, vendte mange sig bort fra Jesus. Mange gør stadig det samme. Sjæle prøves i dag, ligesom disse disciple blev prøvet i synagogen i Kapernaum. Når sandheden bringes hjem til hjertet, ser de, at deres liv ikke er i overensstemmelse med Guds vilje. De ser nødvendigheden af en fuldstændig forandring i sig selv; men de er ikke villige til at påtage sig det selvfornektende arbejde. Derfor bliver de vrede, når deres synder blotlægges. De går bort forargede, ligesom disciplene forlod Jesus, mens de mumlede: ‘Dette ord er hårdt; hvem kan høre det?’” Jesu Liv, 392.

Det er Malakias’ pagts sendebud, der renser Levis sønner med ild. Han renser sin tærskelplads grundigt og skiller hveden fra avnerne. Dette værk udfører han med en kasteskovl. Kasteskovlen er det, som fuldbyrder adskillelsen, og kasteskovlen er budskabet om nærværende sandhed for hver respektive historie, hvor han renser Levis sønner. Kasteskovlen er Elias-budskabet og de sendebud, som repræsenterer et redskab til dom.

Se, jeg sender min budbærer, og han skal berede vejen for mig; og Herren, som I søger, skal pludselig komme til sit tempel, pagts engel, som I har behag i; se, han kommer, siger Hærskarers Herre. Men hvem kan udholde hans kommes dag? og hvem kan bestå, når han åbenbarer sig? thi han er som en smelters ild og som blegemands sæbe. Og han skal sidde som den, der smelter og renser sølv; og han skal rense Levis sønner og lutre dem som guld og sølv, for at de må bære Herren offergaver i retfærdighed. Da skal Judas og Jerusalems offergave være Herren velbehagelig som i fordums dage og som i tidligere år. Malakias 3:1–4.

Han, som kommer efter Johannes Døberen, er den, som renser sin tærskelplads med en kasteskovl, og er som en guldsmeds ild. Renselsesprocessen fuldbyrdes af pagts sendebud og identificerer derfor en historie, hvor Herren indgår pagt med et nyt udvalgt pagtfolk. Da det gamle Israel blev udfriet fra Egyptens trældom, var et tema i denne hellige historie spørgsmålet om den „førstefødte“. Hvad enten det var Egyptens førstefødtes død eller Guds betegnelse af Israel som sin førstefødte.

Og du skal sige til Farao: Så siger Herren: Israel er min søn, min førstefødte. Og jeg siger til dig: Lad min søn gå, for at han kan tjene mig; og hvis du nægter at lade ham gå, se, da vil jeg slå din søn ihjel, din førstefødte. 2 Mosebog 4:22, 23.

Da Gud indgik pagt med Israel ved udfrielsen fra Egypten, var den guddommelige plan, at hver førstefødt søn fra hver af stammerne skulle helliges til præstetjenestens arbejde. Men ved guldkalvens oprør var det kun Levis stamme, der stillede sig på Moses’ side imod oprøret. På grund af deres troskab ophævede Gud sin plan om, at hver førstefødt fra enhver stamme skulle helliges til præstedømmet, og han gik de andre stammer forbi og gav Levis stamme den eksklusive ret til præstedømmet. Når pagts sendebud renser Levis sønner, fremstiller det en historie, hvor et

tidligere pagtfolk sættes til side til fordel for et nyt pagtfolk. Dette var tilfældet med Johannes Døberen, Milleritterne og vil være tilfældet med de hundrede og fireogfyrre tusinde. Fra 1840 til 1844 blev en renselsesproces indledt gennem prøvespørgsmålet i det profetiske budskab, som var blevet givet til William Miller. Den førte til, at Herren pludselig kom til sit tempel den 22. oktober 1844, men renselsesprocessen afsluttedes først i 1863.

„Både profetien i Daniel 8,14: 'Indtil to tusinde og tre hundrede aftener og morgener; så skal helligdommen blive rensed,' og den første engels budskab: 'Frygt Gud og giv ham ære; thi hans doms time er kommet,' pegede på Kristi tjeneste i det allerhelligste, på den undersøgende dom, og ikke på Kristi komme til sit folks forløsning og de ugudeliges tilintetgørelse. Fejlen lå ikke i beregningen af de profetiske tidsperioder, men i den begivenhed, der skulle finde sted ved afslutningen af de 2300 dage. Ved denne fejl havde de troende lidt skuffelse, men alt det, som var forudsagt i profetien, og alt det, som de havde skriftmæssigt grundlag for at forvente, var blevet opfyldt. Netop på det tidspunkt, da de begræd deres håbs brist, havde den begivenhed fundet sted, som var forudsagt i budskabet, og som måtte opfyldes, før Herren kunne åbenbare sig for at give sine tjenere løn.“

"Kristus var kommet, ikke til jorden, som de forventede, men, således som forudskygget i forbilledet, til det allerhelligste i Guds tempel i himlen. Han fremstilles af profeten Daniel som kommende på denne tid til den Gamle af Dage: 'Jeg så i nattesynerne, og se, en, der var som en Menneskesøn, kom med himlens skyer og kom'—ikke til jorden, men—'hen til den Gamle af Dage, og man førte Ham frem for Ham.' Daniel 7:13."

Denne komme forudsiges også af profeten Malakias: »Herren, som I søger, skal pludselig komme til sit tempel, pagtens Engel, som I har behag i; se, han kommer, siger Hærskarers Herre.« Malakias 3,1. Herrens komme til sit tempel var pludseligt, uventet, for hans folk. De ventede ikke at finde ham der. De forventede, at han ville komme til jorden, »i luende ild for at øve hævn over dem, som ikke kender Gud, og over dem, som ikke adlyder vor Herres Jesu evangelium.« 2 Thessalonikerbrev 1,8.

„Men folket var endnu ikke rede til at møde deres Herre. Der var stadig et forberedelsesværk, som måtte fuldbyrdes for dem. Lys skulle gives, som ledte deres tanker til Guds tempel i himmelen; og idet de i tro fulgte deres Ypperstepræst i Hans tjeneste dér, ville nye pligter blive åbenbaret. Endnu et budskab med advarsel og undervisning skulle gives til menigheden.

„Profeten siger: 'Men hvem kan udholde den dag, når Han kommer, og hvem kan bestå, når Han åbenbares? For Han er som en guldsmeds ild og som tvætters sæbe. Han skal sidde som den, der smelter og renser sølv; Han skal rense Levis sønner og lutre dem som guld og sølv, så de kan frembære et offer til Herren i retfærdighed.' Malakias 3,2-3. De, som lever på jorden, når Kristi forbøn ophører i helligdommen deroppe, skal bestå for den hellige Guds åsyn uden en mellemmand. Deres klæder må være uplettede, deres karakterer må være rensed for synd ved bestænkelsens blod. Ved Guds nåde og deres egen ihærdige stræben må de være sejrherre i kampen mod det onde. Mens den undersøgende dom foregår i himlen, mens de angrende troendes synder bliver fjernet fra helligdommen, skal der finde et særligt renselsesværk sted, en bortlæggelse af synd, blandt Guds folk på jorden. Dette værk fremstilles klarere i budskaberne i Åbenbaringen 14.“

»Når dette værk er fuldbragt, vil Kristi efterfølgere være rede til hans tilsynekomst. 'Da skal Judas og Jerusalems offergave være Herren velbehagelig som i fordums dage og som i henfarne år.' Malakias 3:4. Da vil den menighed, som vor Herre ved sin komme skal tage til sig, være en 'herlig menighed, som ikke har plet eller rynke eller noget sådant.' Efeserne 5:27. Da vil hun skue frem 'som morgenrøden, skøn som månen, klar som solen, frygtelig som en hær med bannere.' Højsangen 6:10.«

„Foruden Herrens komme til sit tempel forudsiger Malakias også hans andet komme, hans komme for at fuldbyrde dommen, med disse ord: 'Og jeg vil komme nær til eder til dom; og jeg vil være et hastigt vidne imod troldmændene og imod horkarlenes og imod dem, som sværger falsk, og imod dem, som undertrykker daglejeren i hans løn, enken og den faderløse, og som afviser den fremmede fra hans ret og ikke frygter mig, siger Hærskarers Herre.' Malakias 3:5. Judas henviser til den samme scene, når han siger: 'Se, Herren kommer med sine helliges titusinder for at holde dom over alle og for at overbevise alle de ugudelige iblandt dem om alle deres ugudelige gerninger.' Judas 14, 15. Dette komme og Herrens komme til sit tempel er særskilte og adskilte begivenheder.“

„Kristi komme som vor ypperstepræst til det allerhelligste for renselsen af helligdommen, fremstillet i Daniel 8:14; Menneskesønnens komme til den Gamle af Dage, som det fremstilles i Daniel 7:13; og Herrens komme til sit tempel, forudsagt af Malakias, er beskrivelser af den samme begivenhed; og dette fremstilles også ved brudgommens komme til brylluppet, sådan som Kristus beskriver det i lignelsen om de ti jomfruer i Matthæus 25.“ The Great Controversy, 424–426.

Der henvises til fire »komster« i det sidste afsnit, og de er alle den samme komme, symboliseret på fire forskellige måder. En af disse »komster« er lignelsen om de ti jomfruer.

„Jeg bliver ofte henvist til lignelsen om de ti jomfruer, hvoraf fem var kloge og fem dårlige. Denne lignelse er blevet og vil blive opfyldt til punkt og prikke, for den har en særlig anvendelse på denne tid og er, ligesom den tredje engels budskab, blevet opfyldt og vil fortsat være nærværende sandhed indtil tidens afslutning.“ Review and Herald, 19. august 1890.

Hvis de fire »komster« »er beskrivelser af den samme begivenhed«, så vil disse fire »komster«, som blev opfyldt ved adventismens begyndelse i den milleritiske bevægelse, igen »blive opfyldt« »til punkt og prikke« i Elias-bevægelsen ved adventismens afslutning.

William Miller og milleritterne var repræsentanterne for den første engels budskab, og i det samme afsnit fra Early Writings, som vi for nylig citerede, besad den første engels budskab de samme karakteristika som Johannes Døberens. Vi citerede det afsnit, der siger, at de, som forkastede Johannes Døberens budskab, ikke kunne have gavn af Jesu lære. I det næste afsnit siger hun: „De, som forkastede det første budskab, kunne ikke have gavn af det andet; heller ikke havde de gavn af midnatsråbet, som skulle berede dem til ved tro at gå ind med Jesus i det himmelske helligdoms allerhelligste.“ Både William Miller og Johannes Døberen repræsenterer redskaber til dom.

Havde ingen af dem været fremstået, ville deres respektive slægter ikke være blevet holdt ansvarlige for at forkaste lyset. Gud brugte disse to budbringere til at fjerne den laodikæiske synds

kappe og derved påvise det tidligere udvalgte folks laodikæiske nøgenhed ved at fremføre et budskab, som, hvad enten det blev antaget eller forkastet, ville blive anvendt i dommen som et tegn på, at en profet havde været iblandt dem. Historien fra 1840 til 1844 blev forbilledliggjort ved ilden, som fór ned over Elias' offer på Karmels bjerg. Den sande profet var blevet skilt ud fra de falske profeter.

Vi er nået til det punkt, hvor vi bør skitsere den renselsesproces, som fortsatte efter 22. oktober 1844. Søster White udtalte, at efter 22. oktober 1844 var "folket endnu ikke rede til at møde deres Herre. Der var stadig et forberedelsesarbejde, som måtte fuldbyrdes for dem. Lys skulle gives, som ledte deres sind til Guds tempel i himmelen; og idet de i tro skulle følge deres Ypperstepræst i Hans tjeneste dér, ville nye pligter blive åbenbaret. Endnu et budskab med advarsel og undervisning skulle gives til menigheden."

Da adventismen forkastede de „syv tider“ i Tredje Mosebog 26, som Daniel kaldte Moses' „ed“, mistede de evnen til at erkende, at renselsesprocessen fortsatte ud over deres oprindelige arbejde med at forstå de sandheder, der var knyttet til dommens begyndelse.

Vi vil behandle den fortsatte renselsesproces i den næste artikel og begynde at bringe det sande protestantismes horn, som millerittisk adventisme modtog i 1840'erne, i overensstemmelse med republikanismens horn.